

веде съвсем близо до лицето му. — Ти ще живееш в най-хубавия ми палат, който е построен на брега на морето, ще имаш най-голямата власт след мене, на тебе ще се подчиняват всички мои сановници, съветници и управители, ще ти прислужват най-верните и най-пъргавите ми слуги и роби. Там ти ще свириш в салон, който събира хиляди души, ще свириш пред най-отбраното общество със златна свирка, каквато никой музикант в света още не е получавал... Ще дойдеш ли, а?

— Не искам.

Несвикнал да му отвръщат така решително и резко, владетелят се изчерви леко и по сухата му шия запулсираха две набъбнали вени, но тутакси се съвзе пак и още повече се наведе към лицето му.

— А защо не искаш? — попита го той малко по-строго.

— Тук си ми е добре, — проломоти глухо и сърдито Орфей.

— Ти наистина не знаеш какво е при мене, в моя град, та затова приказваш така! — гледаше го усмихнат и внимателен владетелят, уплашен че момчето наистина може да се дръпне и да не дойде с него. „С хубавото, с доброто!“ рече си на ума той. — Е, насила не мога да те взема, — каза той гласно и го потупа приятелски по гърба. — Но всеки на твое място би дошъл поне да види свят, да се срещне с други хора... Знаеш ли какво ще бъде когато се завърнеш от там богат и с таква премени, че всички тук ще си прехапят устните от почуда? И какво ще бъде, когато всички от планината излязат и те посрещнат, а?

— Не искам! — отсече пак момчето.

Сановниците и съветниците се спогледнаха смяяни. „Глупаво момче!“ мислеха си със завист те.